

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ῥ' ἀποβλέτουν γυναικας.
 Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολι-
 τῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δη-
 μσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχροῦ.
 Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ
 φύλλο μου. **Φινέτο λά μούζικα.**

ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΝΤΕ ΚΟΓΙΟΝΕ.

— Καὶ τί θὰ γίνωμε τώρα μ' αὐτὴ τὴ μονέδα; Ἐγὼ πῶ
 νὰ φορήσω τῆς πείνας. Ἐχω ἓνα βρωμοπεντεκαὶξήντα καὶ
 κάνεις δὲν μοῦ τὸ χαλᾶ. Ἄν εὔρισκα πουθενὰ ἐκεῖνο τὸν
 κοντοπούχαρο Καλλιγᾶ, θὰ τοῦ δινᾶ μιὰ στελετιά κι' ἄς μὲ
 θάζαν φυλακὴ. Αὐτὰ ἀδερφέ, εἶνε ἄτιμα πράγματα. Αὐτὴ
 δὲν εἶνε κυβέρνησις. Εἶνε λησταρχεῖο, γιὰ νὰ γδύνῃ τὸ κό-
 σμο. Ἄν ἦτανε τίμιου ἔπρεπε, πρῶτα νὰ σηκώσουν τὴ κα-
 ταναγκαστικὴ τῆς τράπεζας κυκλοφορία καὶ ἔπειτα ἄς εὐγα-
 ζαν τὰ μάτια των. Λέμε τὸν Κουμουνδούρο κλέφτη, τοῦ-
 τος τὸν ξεπερνᾷ χιλιάς φοραῖς. Δηλαδή, ἂν ἦχα ἓνα δράμι
 ὑπόληψις στὸ Τρικοῦπη, τώρα δὲν τοῦ δίνω οὔτε ἓνα τσεντέ-
 σιμο. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς πῶς μᾶς τὰ κατάρ-
 ραν ἔτσι; Ἐμένα δὲν μοῦ τὸ χωρεῖ τὸ κεφάλι μου, ἐγὼ
 δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα.

— Νὰ, νὰ σοῦ δώσω γὼ νὰ καταλάβῃς. Κεχαγιᾶς, ἓνας,
 Τρικοῦνης, δύο, καὶ Καλλιγᾶς τρεῖς, μᾶς τὰ κάναν, τρεῖς στὸ
 γύρο. Φέραν τέσσαρα ἑκατομμύρια δεκάρες, τῆς ὁποίας δώσαν
 στὴ τράπεζα. Τὶ ὀφελεῖται, παρακαλῶ ἢ τράπεζα ἀπ' αὐτὴ τὴ
 βρωμοδουλειᾶ, Ὀχτακόσες τῆς λένε, στρογκυλαῖς χιλιάδες.
 Καὶ τῆς ἔκαναν πᾶρε σὺ, δὸς μου καὶ μένα. Δηλαδή, τρία
 ἄλλα μὴ καὶ κάποι, σχηματίζουν τὴν ἀμάκα. Πῆρε ὁ Καλ-
 λιγᾶς τὰ μισὰ, σὲ πρῶτος μέτοχος ποῦ εἶνε τῆς τράπεζας,
 καὶ γιὰ τὸν κόπο ποῦκανε νὰ βγάλῃ τὸ διάταγμα. Πῆρε ὁ
 Τρικοῦνης τ' ἄλλα μισὰ, σὺν σύμβουλος ποῦ εἶνε τῆς τρά-
 πεζας, καὶ τὰ ἀποδέλοιπα τὰ οἰκονόμησε ὁ οικονομολόγος
 Καλλιγᾶς. Πᾶρε τώρα καὶ, σὺ χαμάλη λαὲ, τὰ ρέστα ἄμε βουρ-
 λίζου. Αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω, φιλαράκο μου, εἶναι τὸ κατὰ Ματ-
 θαῖο ἀγίου Εὐαγγελίου. Πὲς πρόσχουμαί.

— Δὲν λέω οὔτε διάολο. Καὶ ἂν ἦναι ἔτσι, καὶ καθὼς μοῦ
 τὰ λὲς, αὐτὴ θέλουν παλούκωμα. Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ ἄλλο θέλω
 νὰ μοῦ ξεδικλύνῃς. Τὸ πέντε καὶ ἐξήντα, ἀδερφέ, θὰ πηγαί-
 νη σὺν καὶ πρῶτα, τὸ φράγκο, καὶ ἡ δεκάρα;

— Ὅλα τὰ ἴδια θάναί.
 — Μὰ πῶς θὰ ἦναι τὰ ἴδια, ἀφοῦ δὲν εἶνε τὰ ἴδια; Τὴ
 δεκάρα, λένε πῶς θὰ ἔχη 11 λεπτὰ. Πῶς ἦνε τὰ ἴδια; Ἐγὼ

πῶς νὰ μουρλαθῶ. Τί κάθεται καὶ μοῦ κοπανίζεις ἐκεῖ; Κο-
 ροῦδευόμαστε;

— Νὰ, κολοκυθένιο κεφάλι, νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς,
 ἡ δεκάρα δὲν ἀνέβηκε ἀληθινὰ, ἡ δεκάρα θὰ ἦναι πάντα δε-
 κάρα, καὶ τὰ 11 λεπτὰ ποῦ λὲς, εἶνε γαιρομενικά, πῶς νὰ
 στὸ πῶ; Δηλαδή, εἶνε τῆς φαντασίας, πραγματικῶς ὅμως
 δὲν εἶνε. Μ' ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ σκεπάσουν τὴ φοβερὴ των
 κλεψά, μᾶς ξεφούρισαν τὴν ιδέα, ὅτι τάχα ἀνέβηκε ἡ δε-
 κάρα.

— Ἦγουν τῆς, ἐδῶ μᾶς σκάρωσαν μιὰ φάμπρικα ντὲ κο-
 γιόνη. Αὐτὴ ἡ τράπεζα κοντεύει νὰ ρουφήξῃ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.
 Πετρέλαιο τοὺς κερατάδες, τοὺς ἀτίμους, τί τοὺς φυλάμε;
 Τίποτα, θὰ πῶ νὰ καταταχθῶ, ἀπ' αὐτοὺς, πῶς τοὺς λὲν, ποῦ
 βάζουν φωτιά, πὲς τοὺς ντὲ, ἐκείνοὺς, μωρὲ, ποῦ σκοτώνουν
 τοὺς βασιλέας.

— Φινιάνος;
 — Σκατὰ Φινιάνος. Στὸ σταμπίκο τους, νὰ τοὺς ξεχνῶ.
 Ἄπ' αὐτοὺς ποῦ εἶνε στὴ Ρουσία, Γερμανία, Γαλλία ποῦ
 ρίχνουν τὰ μπαλότα. Ἄ, μὰ τὸ Θεό! Ἐδώ πρέπει νὰ γίνῃ
 μιὰ ἀνατροπὴ τοῦ καθιστοῦ, ἄλλοιῶς εἴμαστε χαμένοι.

— Ἄμ, μιὰ ἄλλη φενάτσα ποῦ δὲν τὴ μπῆραν χαμπέρι
 ἀκόμη, τὴ ξέρεις;

— Λέγε, ἀδερφέ, λέγε, γιατί ἐσκαρτάδεψα.
 — Πόσα νομίζεις ὅτι θὰ περνᾷ τὸ 112; ἑκατὸ νέας δραχ-
 μαῖς, φράγκα δηλαδή, δὲν εἶνε ἔτσι; Ὅθ πῆς, ἄς ὑποθέσουμε,
 ἓνα κατστάρικο στὴ τράπεζα καὶ θὰ ζητήσῃς νὰ σοῦ τὸ χι-
 λίσση καὶ σοῦ δώσῃ φράγκα. Πόσα θὰ σοῦ δώσῃ;

— Ἐκατό!
 — Ἐκατό; Κολοκυθία στ' αὐτιά σου. Ὅθ σοῦ ὑπολογίση
 τὸ φράγκο, ὅσο πολιτεύεται. Πρὸς μιὰ καὶ 25 λεπτὰ. Ὅθ
 σοῦ κρατήσῃ, ἦγουν τῆς, γιὰ τὸ ἀδάντε τοῦ φράγκου 25
 δραχμαῖς καὶ θὰ σοῦ δώσῃ 85 μόνο. Ὅθ σοῦ περνᾷ σὲ κοντο-
 λογία τὸ κατστάρικο ἀντὶς 85 δραχμαῖς.

— Πῶ, πῶ, Θεοῦλί μου ληστεια. Ἄσε με νὰ πῶ νὰ βρῶ
 ἓνα κουμποῦρι νὰ τοὺς τινάζω ὀλωνῶνε τὸ μυαλό.

Αὐτὴ ἡ κουβέντα ἐγένετο μετὰξὺ δύο πολιτῶν καὶ τὴν
 ἄκουσα.

Λαὲ, τί κοιμάσαι. Ἦθελες τὸν Τρικοῦπη στὴ κυβέρνησι
 αἱ; Τράβατα τώρα.

Ο ΝΟΥΡΗ ΜΠΕΗΣ,

εἶνε ἓνας χοντρός ποῦ βλέπετε στὸ δρόμου μὲ τὸ φέσι. Αἱ,
 αὐτὸς εἶνε ἀποσταλμένος ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακὴν κυβέρνησις νὰ
 στρατολογήσῃ ἀπεδῶ χωροφύλακας γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐστ-
 τειλε λοιπὸν τὸν Χουσεῖν μπέση στὴ Λάρισσα καὶ μάζεψε μὲ

— Αἶ, πέντε τῆς λοιπὸν σεῖς νὰ ζωντανέψῃ καὶ νὰ ἄρῃ τὸν κράββατόν τῆς νὰ περιπατῇ. Βρὲ τ' εἶν' τούτα; Βρὲ παπάδες, ἐλάτε στὸ νοῦ σας, μὴν ἀφίνετε τὸ λείψανο στὸ δρόμο καὶ εἶνε ἀμαρτία. Θὰ πέσῃ φῶτις νὰ σὰς κάψῃ.

— Τίποτα. Ἐχομε δουλειὰ καταπίγουσα. Θὰ πᾶμε νὰ ἐπισκερθοῦμε κάτι Δημήτριδες τῆς ἐνωρίας, νὰ τοὺς δόσωμε τὸν ἄγιο, καὶ βγάνωμε καὶ μεῖς τὰ σκολιάτικα. Δὲν εἶνε κάθε μέρα τοῦ ἁγίου Δημήτριου.

Καὶ οἱ τραγογένιδες φόρα τὰ πετραχήλια κι' ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ξένοι, καὶ ἀφίνουν τὸ λείψανο μάρμαρο μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ποιοὶ ἦτανε αὐτοὶ πάλι; Ὁ Παπαγληγόρης, ὁ Παπα-σπύρος, καὶ ὁ Παπαπαῖνος, τοῦ ἁγίου Γιώργι. Παπαπάδες ἦνε αὐτοὶ, οἱ δούλοι τοῦ Μακμωνᾶ; Θεοσκοτωμένοι, ἔπρεπε νὰ ἤχαμε ἓνα Μητροπολίτη καθὼς ἔπρεπε, τῆς προκοπῆς, κι' ἀπὸ, σας ἔδειχνα ἴσως, ἀπὸ ποῦ κατορεῖ ἡ ὄρνιθα.

Πᾶει πλέον, ἐχάλασε ἡ θρησκεία μας, χριστιανοί, καὶ δὲν ἔχομε πλέον θρησκεία. Τώρα ἀλλάξα γνώμη, καὶ εἶμαι ἄλλης γνώμης: θὰ πᾶω νὰ βαφτιστῶ ἐβραῖος τὸ θρήσκευμα, καὶ φούρνος μὴ καπνίσῃ. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ πᾶω νὰ θάψω τὸν ἑαυτόν μου μονάχος μου, ὅταν πεθάνω; Καὶ πῶς θὰ ζωντανέψω, ἀφοῦ θὰ ἦμαι πεθαμένος; θὰ γίνω βουρκόλακας;

Ἔτε σακραμέντε νᾶιν φαφλούχτερ.

Δηλαδή, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ μαζευτοῦμε καμπόσοι, νὰ πιάσωμε κἀνένα παπᾶ, νὰ τὸν παραγεμισώμε ἄχυρα, νὰ τὸν στήσωμε ἀπάνω στὸ Προφήτη—Ἡλία, νὰ τοῦ βάνωμε φῶχο, καὶ τὸν κάψωμε ζωντανό, σὰν ἐβραῖο λαμπριάτικο, μὲς καὶ βάνουν γνώσι οἱ ἄλλοι καὶ σωφρονιστοῦν.

Τὴν ἴδια δουλειὰ ἔκανε καὶ ὁ Παπακτενᾶς τῆς Μεταμόρφωσης. Τοῦ ἁγίου Δημήτριου δὲν πήγαινε νὰ θάψῃ μιὰ πεθαμένη παρθένα. Οὕτω καὶ σὺ σακτόπαπα. Γαϊδουρογαῖδαρε τοῦ γαιδάρου. Ποῦ νὰ π. . . τὸ Μητροπολίτου σου.

Πέρασε κάμμιὰ μισὴ ὥρα καὶ τὸ δουλικὸ ξανακατέβη πάλι:

— Γιώργο, Γιώργο, ποῦ εἶσαι; νὰ, ἔλα κοντὰ, πάρε, σου φερα κεφτέδες καὶ λίγα μακαρούνια. Πάρε νὰ φᾶς, γιατί, κακόμοιρε, ἐγὼ θ' ἀργήσω λιγάκι, ὅσο ποῦ νὰ πλαγιαίσουν ἡ κυράδες.

— Καλὸ, καλὸ, δὲν μπειράζει, κάνε δουλειὰ σου καὶ περιμένω. Μὰ μὴ ἀργήσης, γιατί με ζεφύχησης.

— Ναί, κατεργαράκο μου, ξέρω γὼ τί με θέλεις; Ἄμ δὲν ἔχει πλιὸ χειρονομίας. Καλὰ χόρτασες προχθές. Τώρα κουβέντα ἀπὸ μακριὰ. Δὲν με ξανακαταφέρεις. Ὅγιασε. Εἶδες ἐκεῖ τὴν ἀγάπη μου; μοῦ λέει καὶ νὰ κἀνω γρήγορα, σάματις μ' ἔχει καπαρωμένη. Ἄμ δέ!

Κι' ἔφυγε πάλι.

Ἐσιέφθηκα νὰ φάγω ὅσα μοῦ φερε, ἀλλὰ δὲν μοῦ πήγαινε ὄχι φαγεῖ, ἀλλ' οὔτε περιδρομὸς κάτω.

Καθόμουν καὶ φύλαγα τὰ πιάτα, ὅταν μοῦρθε μιὰ ἰδέα.— Βρὲ εἶπα, ἂν τύχη καὶ με τσακώσουν, νὰ πῶ πῶς μ' ἔμπασε ἡ δούλα καὶ πρὸς ἀπόδειξις σας φέρω καὶ τοὺς κεφτέδες καὶ τὰ μακαρούνια.

Τέλος πάντων νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, ἡ δουλάρα κατέβηκε.

— Γιώργο, μοῦ λέει, νᾶμαι ἦρθα. Πότε μ' ἔπῃκες μέσα;

— Μὴ τὰ ρωτᾶς.

Ο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ

ὁ πατριώτης μου, βουλευτὴς μοῦπε προχθές στὸ δρόμο:

Βρὲ διάβολε, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ γράφεις; Μετρίασε τὸ ὕφος σου, εἶνε πολὺ χονδρὸ, καὶ νὰ μὴ πάθῃς τίποτα.

Ὅταν κ. Παπανικολῆ, ὁ πατέρας σου, ἐπήγαινε με τῆς ψωρόβαρκες τῶν Ψαρρῶν καὶ ἐναυμαχοῦσε τῆς τούρκικας φρεγάδες με τέσσαρης μπακαρίαι; κανόνια μαζὺ με τὸν παπού μου—θεὸς χωρέστονε κι' αὐτόν—δὲν ἐλογάριαζε, ἂν θὰ σκοτοθοῦν, ἀλλὰ πολεμοῦσαν σὰν λέοντες ἀψήφιστα, καὶ σοῦδωκαν τὰ γαλόνια ἐσένα καὶ τὴν ἐλευθερία ἐμένα.

Θὰ με σκοτώσουν; Σὺ θὰ με ἐκδικηθῆς, ἐὰν ἦσαι γνήσιος Ψαρριανός

Σὲ θέλω γενναῖο παλλικάρι, ὅπως ἦσαι.

Πλήρως τώρα τὴν συνδρομὴ σου, γιὰ τὸ εὐχκριστῶ, τῶν ὄσων σου στόλισα.

ΑΝ ΗΣΑΣΤΕ

στραβοί, βγάλετε τὰ μάτια σας νὰ δῆτε, ὅτι ἀπὸ πάνω γράφω, ὅτι δὲν δημοσιεύω γυναικοδουλειαίς. Τί μοῦ φορτύνεστε, λοιπὸν ὁ ἓνας γιὰ τὴ γυναικίκα του καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τὴ λερωμένη του; Μήπως νομίζετε ὅτι ἡ ἐφημερίς μου ἐτείδῃς ὀνομάζεται «Παληάνθρωπος» εἶνε τῶ ὄντι τέτοια; Εἶνε τιμιωτέρη καὶ ἀπὸ σας ποῦ τὴ διαβάσετε.

Ὅσοι μοῦ στέλνετε ἐπικριτικὰ νὰ τὰ γράφετε σύντομα, ἄλλως θὰ τὰ κἀνω . . . σφοῦγι.

Ὅλα τὰ μὴ δημοσιευθέντα θὰ δημοσιευθοῦν στῆς τετάρτης τὸ φύλλο.

— Νᾶρθω πιὸ κοντὰ, μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς θὰ κἀνῆς φρόνιμα;

Τί νὰ τῆς πῶ; Νὰ ἔρθῃ; Θὰ μ' ἀνακάλυπται. Νὰ μὴ μὴ ἔρθῃ; Τίς ξέρει, μπορούσε καὶ νὰ τὰ φτιάνωμε, ἂν τῆς ἔλεγα, πῶς τὴν ἀγαπῶ καὶ τρελαινομα γιὰ δαῦτη.

Μὲ πλησίασε. Ἦτο εἶπα σκοτάδι καὶ δὲν ἔβλεπε ὁ ἓνας τὰ μοῦτρα τοῦ ἄλλου. Τῆς πιάνω τὸ χέρι. Αὐτὴ ἡ χειραψία ἦτο ἡ καταστροφή μου, αὐτὴ ἔφερε τὸν κατακλυσμό. Φαίνεται ὅτι τὸ χέρι μου, δὲν θὰ ὁμοιάζε με τὸ χέρι ἐκείνου, γιὰ τὸ ὅποιο ἐπῆρε ἐμὲ κατὰ λάθος.

Βάζει τῆς φωναίς:

— Κυράδες! Κῶστα! κλέφτες, τρέξετε καὶ τὸν ἔπιασα!

Σὲ μιὰ στιγμῆ, ἡ γρηγοτσούρβα, ἡ μάνα τῆς Εὐκνήϊας, πετάχτηκε στὴ σκάλα με μιὰ ὀμπρέλα στὸ χέρι, αὐτὴ ἔτυχε μπροστά τῆς, μιὰ χοντρογυναϊκὰ σὰν βρατσέλο, κι' ἀπὸ πίσω ἀπ' αὐτὴ ὁ Κώστα, ὁ δούλος τοῦ σπιτιοῦ, με μιὰ θεοσκουπάρα, πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ μπόι του, ἂν καὶ ἦτο κοτζάμ νταγκλαρᾶς.

— Τὸ τέλος;

Στὸ ἐρχόμενο.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ δραχμαὶ εἴς πληρωτέα ἕνα τῆ παραλαβῆ, διὰ τοὺς ἐν Ἀθήνας, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶναι ζωντόβολα δραχμαὶ δέκα, με τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος μας, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἐξυπνοί, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται οἷς τῆς ἐβδομάδος. Αἱ ἀποδείξεις πογράφονται παρὰ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτάς.